

ста, и го питаше лѣкаво, кога заповѣдь е по голѣма отъ десетѣте заповѣди. И тѣй законника питалъ, едно защото Евреите дѣмали, чи най голѣма заповѣдь е обрѣзаніето, и сжѣтатата, а дрѣго гледалъ да но приложи христосъ нѣкога новѣ заповѣдь, за да го укорѣтъ. Но христосъ като сзрцевѣдецъ, позна мѣ лѣкавството, за тѣй го проводи на закона и рече мѣ: да обыча бога отъ сичкото си сзрце, дѣша и мысль, сирѣчь: отъ сзрце да желае само за бога, отъ дѣша да мысли само за него, а отъ мысль да разсѣждава само за бога. Сзрцето е плотано, а нѣе когато не си жалиме тѣлото за правдатѣ, кога пазиме сзрцето отъ каресъ, отъ грѣшны помысли, отъ блѣдъ и кражежъ и благодареме бога, тога ще са рече, чи обычаеме бога отъ сичкото си сзрце, а дѣшата е троака: та има, вола, разѣмъ и мысль. И тѣй кога имаме волата си, мыслѣтъ си и разѣма си кзде бога, тога са казва чи обычаеме бога отъ сичкато си дѣша. Тѣй който обыча бога, тѣзи обычь е най голѣматѣ заповѣдь: защото отъ нея проистичатъ сичките дрѣги добрины. Кога е сзрцето, дѣшата и мыслѣта наша кзде бога, тога и желаніето наше е добродѣтелно. Ето тѣзи е пѣрвата и голѣмата заповѣдь. А втората е да обычаеме сѣкого христіанина като сами себе, коато е като пѣрвата, и са ражда отъ нея: защото, който обыча бога, той обыча и сѣкиго челоуѣка, а който не обыча челоуѣцыте, той нити бога обыча. А да обычаеме сѣкиго христіанина, ще рече: каккото не щеме ны, на дрѣгиго да го не правиме, но както са грижиме за себе си, тѣй да са грижиме и за сѣкиго. Ето на тѣзи двѣте заповѣди сичкѣй законъ и пророцы высатъ: защото, ако пригледаме пророческите книги и десатте заповѣди божи, ще видиме ясно какъ пѣрвите четири заповѣди показватъ, да обычаеме бога, а дрѣгите шесть, да обычаеме сѣкого челоуѣка. И споредъ тѣзи заповѣди, ако искаме да знаеме що е грѣхъ, познаваме чи грѣхъ е потѣпкваніето на божиатѣ любовь, сирѣчь: кога не почитаме бога, и кога повреждаме челоуѣцыте. А добродѣтель е да обычаеме бога, и помагаме начелоуѣцыте. На тѣзи двѣ заповѣди сичкѣй законъ и пророцы высатъ, сирѣчь сичкѣм законъ и сичките пророцы тѣй учатъ, да обычаеме бога и челоуѣцыте: каккото казалъ и христосъ на законника. А послѣ рекалъ на сзбранныте Фарисеи: христосъ кой сынъ е? тѣ казали давидовъ защото давидъ бѣше предрекалъ чрезъ свѣтаго дѣха за христовото възнесеніе, и казалъ: рече господь на господа моего сѣди отъ дѣснатѣ ми странѣ, доде подложѣ подъ твоите крака вразите ти. Давидъ разѣмѣлъ отъ свѣтаго дѣха чи христосъ ще са роди отъ неговото племе, за тѣй го нарекалъ сынъ, а споредъ божеството нарекалъ го господь. И христосъ, за да покаже на Фарисеите своето божество и челоуѣчество, попиталъ ги, да разѣмѣатъ отъ